

Rechtbank Noord-Holland
ECLI:NL:RBNHO:2018:3125
18 april 2018

MOEST DE ADVISEUR WIJZEN OP ONTBREKEN DEKKING VOOR OPZICHTSCHADE?

Een assurantiëtussenpersoon (adviseur) die een klant van een andere adviseur overneemt, dient zelfstandig na te gaan of die klant adequaat verzekerd is. Maar deze verplichting is niet onbegrensd. Want van de klant mag tevens worden verwacht dat deze zich rekenschap geeft van de voorwaarden van zijn eigen verzekeringen en tot zich laat doorringen wat daarvan de strekking is. Indien dan onverwacht toch een gat in de dekking ontstaat, moet de rechtbank in deze zaak de vraag beantwoorden of de klant de rekening hiervoor mag neerleggen bij de adviseur. De casus was als volgt.

X is een bedrijf dat zich richt op het verhuren van heftrucks, zowel met als zonder chauffeur. De toenmalige adviseur van X heeft ten behoeve van X in 2003 een AVB afgesloten bij Aegon. In de polisvoorwaarden van die verzekering is onder meer bepaald dat schade aan lading die door X in bewerking of behandeling was, niet voor vergoeding in aanmerking komt. In 2006 is X overgestapt naar zijn huidige verzekeringsadviseur. In 2010 heeft een klant van X een vorkheftruck met chauffeur van X gehuurd. Aan X werd opdracht gegeven om een printer te lossen uit een container. De printer woog 5.000 kg en is bij het lossen van de lepels van de vorkheftruck gevallen en tegen het bedrijfsband van de klant gekomen. Zowel het pand als de printer is daardoor beschadigd geraakt. Tussen de klant van X en X is discussie ontstaan over de vraag wie er verantwoordelijk is voor het ontstaan van dit ongeval. De gerechtelijke procedure daarover loopt nog steeds. Aegon heeft aan X laten weten dat er voor de schade aan het bedrijfsband dekking onder de polis verleend zal worden. Voor de schade aan de printer weigert Aegon echter dekking te verlenen. Aegon beroept zich daarbij op de opzichtclausule. Ook de nieuwe adviseur wordt door X een verwijt gemaakt. Kort gesteld komt dat verwijt erop neer dat de adviseur niet de zorg heeft betracht die van een redelijk handelend en redelijk bekwam tussenpersoon mag worden verwacht. Meer concreet verwijt X zijn adviseur dat hij de belangen van X had moeten bewaken en ervoor had moeten zorgen dat X naar behoren verzekerd was. Volgens X is daarvan geen sprake en heeft de adviseur ten onrechte nagelaten om X te wijzen op het gat in zijn verzekeringsdekking. De rechtbank stelt vast dat er voor de schade aan de printer

terecht geen dekking onder de AVB wordt verleend, nu deze schade is aan te merken als opzichtschaade en deze schade in de polisvoorwaarden is uitgesloten van dekking. De rechtbank verwerpt het betoog van X dat de adviseur X erop had moeten wijzen dat X niet verzekerd was voor opzichtschaade. De rechtbank motiveert dit oordeel als volgt.

De rechtbank stelt vast dat de adviseur toen hij opdrachtnemer werd van X bij X navraag heeft gedaan welke bedrijfsactiviteiten X verrichtte en alle lopende verzekeringen van X heeft geadmistreerd en gemonitord. De adviseur kon dit aantonen, omdat hij beschikte over de indertijd opgestelde overzichten. Daarop stonden de lopende verzekeringen vermeld en welk advies daarbij was gegeven. Vaststaat tevens dat de adviseur heeft getracht om de diverse polissen zo veel mogelijk op elkaar te laten aansluiten. Door de adviseur wordt daarbij het voorbeeld gegeven van zijn advies aan X om de werkmaterieelverzekering en de AVB beide in stand te laten. In zoverre heeft de adviseur richting X volgens de rechtbank dus in ieder geval geen steken laten vallen. Ook ten aanzien van het verwijt van X dat de adviseur had moeten wijzen op het feit dat opzichtschaade niet was verzekerd, vangt X bot. X wist immers, zoals door de directeur zelf ter zitting is verklaard, dat het bedrijf ervan op de hoogte was dat opzicht niet onder de dekking van de AVB valt. Bovendien mocht

de adviseur daar ook vanuit gaan, omdat de AVB al sinds 2003 liep en de opzichtclausule vermeld staat in de polisvoorwaarden. Van X mocht dus ook worden verwacht dat het kennis had genomen van deze bepaling. Als de opzichtclausule indertijd vragen had opgeroepen bij X, dan had het deze aan zijn toenmalige adviseur moeten stellen. De rechtbank verwerpt tot slot ook de stelling van X dat de adviseur ervoor had moeten zorgen dat het opzichtrisico via een apart te sluiten verzekering wel verzekerd was. De rechtbank volgt het betoog van de adviseur dat het voor een bedrijf zoals X niet mogelijk was om het opzichtrisico te verzekeren. Want een verzekeraar kan immers geen inschatting maken van hetgeen X met zijn heftrucks verplaatst en wat de waarde daarvan is. Op X rust de bewijslast dat het wel mogelijk zou zijn om het opzichtrisico te verzekeren. Nu X daaromtrent onvoldoende heeft gesteld, wordt X door de rechtbank niet toegelaten tot het leveren van bewijs. De rechtbank komt daarmee tot de slotsom dat niet is komen vast te staan dat de adviseur zich jegens X niet heeft gedragen als een goed opdrachtnemer. De vorderingen van X jegens zijn adviseur worden dan ook afgewezen en X dient dus zijn eigen schade te dragen.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.

